

Đät näc hai mäi năm chi&#n tranh, hai mäi năm dài ngäi lính häu nhä không ngä.

Không biät bät đäu tä thuä nào có mät quy luät hình thành là ä mät thä chä chính trä, đäu thành lập mät läc läng đä bäo vä mình, läc läng đó đäc gäi là quân đäi. Quân đäi sinh ra tä chä đä và nó cũng vä nên nhäng chä dung cäa chä đä. Chä đä tät sä xây däng nên mät quân đäi tät. Quân đäi tät sä không dung däng mät chä đä xäu. Tä hän hai nghìn năm vä träc, ngäi lính Việt Nam väi chi&#n cä áo trän thä, mang gäm giáo ngàn xäa đä gäng gánh trên vai nhäng nhiäm vụ giät thù diät loän, bäo quäc an dân, giä gìn cä nghiäp cäa tän nhân. Träi qua bao thăng träm cä đät näc, hình änh cäa ngäi lính thay đäi qua bao thäi thä, nhäng trách nhiäm không hä thay đäi.

Ngäi thanh niên tuäi trä Việt Nam tä khi bäc vào quân träng, khoác väi bä đä trän, läng mang vác ba lô cho täi khi anh đäng nghiäm väi läi tuyên thä Vä Quäc Vong Thân. Ngäi tuäi trä đä trä thành ngäi lính. Anh träng thành hän bóng dáng cäa quê häng. Ngäi lính väi chi&#n cä nón sät xanh đäm tròn tròn nhä näa väng trắng in rõ bóng trên nän träi xanh lä. Anh đä bäc ra, tay ôm súng và chân mang giày trän, anh giäm mòn näa vòng đät näc đi canh giä cho quê häng.

Bät đäu tä thäp niên Sáu Mäi, khi kä thù phäng Bäc, väi xe tăng súng cäi, väi nhäng chä thuyät ngoäi lai, väi nhäng xích cäng nô lä, đä toan tính nhuäm đä quê häng, thì tä đä, ngäi lính đä hiän diän trong tuyän đäu läa đän. Anh mang vác hành trang, chi&#n cä ba lô näng cäng känh đä chän bäc quân thù, đä bäo vä miän Nam.

Đät näc hai mäi năm chi&#n tranh, hai mäi năm dài ngäi lính häu nhä không ngä. Hai mäi năm có täi mäy ngàn ngày đä anh đi tä sáng tinh mä, chân giäm mät ngän säng mai trên cä. Hai mäi năm có täi mäy ngàn đêm, bóng anh mät mä trong núi räng länh giá. Hai mäi năm, anh nghe tiäng đäi bác vang träi không ngä.

Tiäng mäa bom đän réo bên mình. Tiäng xe tăng nghiän nát đäng quê häng. Hai mäi năm, anh đä đem sinh mäng cäa mình đät trên đäng bay cäa đän. Đä đem hy väng cuäc đäi đät

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

---

trên khuôn súng thân quen. Hay đã đem tình yêu và nỗi nhớ đặt trên đui điếu thuốc. Hai mươi năm chiến tranh có bao ngày anh đứng yên trên chiến trường ngay ngắn. Có bao đêm anh đứng yên trên giường bình yên. Hay anh đã sống thân quen với đời gian khổ và đánh bóng trên gian nguy.

Anh với đui điếu súng và vai mang ba lô, lội qua những vùng sình lầy nước ngang tầm ngực. Anh đã đi qua những địa danh xa lạ: Ashau, Ia Drang, Kontum, Pleime, nỗi giận bàn tay cũng không thuyên giảm bàn tay. Hay anh truy đuổi chông bẫy sông Thạch Hãn lội ngược sông mai, phá Tam Giang sóng vỗ kêu gào hay ở Củ Thành xưa Huế mù sương. Dài dục xuống Miền Nam với rừng Tràm, rừng Đước, đụn Đước Tháp Mười anh đã nghe muỗi vo ve như sát thủ.

Anh đã dồn những nỗi nhớ mà anh không thể quên, anh đi đi về về và anh đã ngã xuống dưới danh chiến trường quen thuộc chân anh. Người lính nam xuống Miền Nam xanh tươi trong mưa, những vùng trũng se rét Miền Trung, hay ở Miền Đông xác thân thối rữa Tả Pô, Đước Xoài, Bình Giã... cho tới Tả Ng Lê Chân, An Lộc, Bình Long, người lính đã căng rừng tấm poncho để che kín bộ đội Miền Nam dưới yên ngựa. Nỗi gót ngựa nhàn, người lính, mũi người lính đã đem 3.8 lít máu tươi, tươi cho thắm tươi hoa lá ruộng đồng, đã đem mũi mũi 206 lông xuống khắp nơi của mình cảm trăm nỗi đau người quê hương muôn ngàn, để cho chính nghĩa quốc gia tươi do người dân. Địch = kẻ người dân quốc gia đứng sống no ấm ở hậu phương.

Những người dân quốc gia, những người dân quốc gia không hề muộn trở thành dân Cộng Sản, những người quốc gia luôn muộn báo chí khi Cộng Sản tới và núp bóng người lính đứng đứng sống an nhàn ở hậu phương. Họ hoàn toàn trao trách nhiệm báo quốc gia, ngăn thù địch lo ngại như một công việc và trách nhiệm của người làm nghề lính, như thế không liên quan gì tới họ. Và họ trở nên an lạc tâm rừng người lính sống không bao giờ buông súng và sống mãi mãi báo quốc gia tươi cùng. Vì thế, họ luôn yên tâm sống ở hậu phương, yên tâm kiếm tiền và tranh đua đời sống xa hoa phè phỡn trên máu xuống của người lính.

Và ở hậu phương, người lính đứng nghĩa với nghèo, đời lính tức là đời gian khổ, và từng ngày lại người lính đứng đứng trên từng ngón tay Thôn nên, người lính với hậu phương, anh ngẩng ngang và lạc lạc. Báo hình như anh cảm thấy mình như người Thôn ng với Kinh. Như vậy thì người ta tới nghi ngờ người lính và yêu người lính để thế hi vọng tình quân nhân cá nhân trong sách vở, báo chí và truyền hình.

Người lính báo báo tấc vào văn chương thì u thuyết là những người lính giết, vào văn chương để thể hiện báo chí chính mình, để thoải mái cho những kẻ trông con bò để con nai, và người phòng khách để đi đến tận chiến trường để lạ. Người lính trên trang giấy ngang tàng và hung bạo, chiến đấu chính phủ, chiến trường chính quyền và ghét cộng sản huy, lính la cà trong quán rượu, uống rượu chiến trường say, và càng say càng điên phá. Người lính xuất hiện trên sân khấu thì phong lưu và đứng dáng hay trẻ trẻ no tròn. Anh mặc để trẻ trẻ toanh còn nguyên nếp gấp, người tào ngạo chót lười để môi anh ca bài ca mới mới ái tình. à người yêu của anh lính là những cô mới mới môi hồng, áo quần xa hoa lạc lạc, thối non non biền yêu lính trẻ trẻ kiêu trong ti vi. Như vậy thì quá mới mới mai cho cái gì là anh trai tiền tuyến, em gái hậu phương. Trong khi đó, ở ngoài đời những người lính với lính là những người chiến trường giết thối lạc lạc xã hội hậu phương.

Đó là những người đàn bà bình dị với tấm áo với nỗi nhớ hoá rớt tiền, với đôi guốc vòng kẻ kẻ,

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

đóng vai vä là người mẹ vä là người cha nuôi con nhỏ đời, gói ghém đời sống bình thường người lính chiến đấu mua nä tháng gạo ăn. Đó là những người đàn bà tốt đẹp người con xuôi, lần lần thăm chiến trường các Trung Tâm Huấn Luyện, hay những người tiễn đưa xa xôi với vài chiếc bánh mì làm quà góp mặt. Đó là những người âm thầm và lặng lẽ, chịu đựng và hy sinh để chiến đấu luôn an tâm chiến đấu ngoài trận tuyến với đời phồn vinh.

Hạnh phúc của họ mong manh và nhỏ bé, bất chấp tình cảm. Có thể một thời son như bé mà người lính mang với đời sống, có thể là một chiếc nón bài thơ, hay chút tình cảm một buổi tiễn người lính chiến đấu ghé nhà thăm với. Hạnh phúc trong chén trà thơm uống với, hay lúc nhìn đứa con bé nhỏ chào đời tháng trời.

Người lính cũng là những người hàng đêm thức muộn để lắng tai nghe tiếng đời bác thủ đêm, rồi đến những với lo âu trăn trở. Đó là những người đàn bà mà sau một lần đưa với chiến đấu trăn trở, đi thăm chiến trường giục giục mänh khăn số.

Trong những chịu đựng hy sinh, âm thầm và khổ, họ vẫn sống và luôn gắng vượt qua để cho người chiến đấu an tâm cầm súng. Đành, người lính, anh mang số bất công to lớn, số bất đắc dĩ phủ phàng, anh vẫn đi và vẫn sống, vẫn chiến đấu oai hùng giữa muôn ngàn thù địch. Chiến đấu trăn trở, anh đời đời với kẻ thù hung ác, họ hiểu những anh bất ghét bất khinh khi, trên đời anh có lãnh đạo với, sẵn sàng đem xác anh để cứu vinh cho họ, đời mình anh đời bán anh để cứu lấy an thân.

Những người dân của anh, những người anh hy sinh để bảo vệ tổ chức giúp anh truy lùng kẻ địch, và đời mänhiên đời anh lọt vào những phức tạp kích của đời quân. Những người dân bán ränh linh hồn cho quốc, tiếp tay cho địch thác loạn họ hiểu những, đó là những kẻ chiến đấu đòi quyên số sống, trong đó không bao gồm quyên số sống của anh.

Những kẻ đời trái tim rung đời tiếng thét cho cái chết của kẻ thù những đời đời trăn trở số ngã xuống của anh. A dua, xu thế là bọn báo chí người quốc thiên tài, lịch lịch ngồi bút, ngây thơ như nhänh, mù quáng trong đời nhänh. Một câu vây quanh anh đời sống cho anh những đôn chí tài. Người lính bị hùng và bị thänh. Anh chiến đấu chiến đấu phồn vinh, trên lòng trong đời đời, anh vẫn hy sinh và chiến đấu với họ cùng.

Ngày Hoà Bình, 28 tháng Giêng năm 1973 hiệp định Paris được ký kết Hoà Bình thät đời trên trang giấy, đời với thế giới tự do. Thế nên, thế giới tự do nâng ly để chúc mừng cho hoà bình của họ và những người Nobel. Những người hoà bình đời người Việt Nam tanh hôi mùi máu, đen ngòm như tấm mặt bia. Và anh, anh là với thế nên trong cái hoà bình bị thänh.

Người lính vẫn tiếp tục ngã xuống, đem xác thân để nên thành lương để ngăn bọn quân thù. Từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc, từ ngàn xưa và cho với ngàn sau, có một quân đời nào mang số phận bị thänh và oai hùng những người lính?

Những người lính chịu đựng những cơn đói và đời không những chiến đấu, đi luän đời đời Rừng Sát suốt 30 ngày không thấy ánh mặt trời. Những người lính đi hành quân mà không người yäm trợ hai ngày ăn được bọn muäng cầm, hay ăn luôn năm trái bắp sống và những lá cây họ mäc ruäng, miếng thêm mặt của của đá lạnh giữa cái nóng cháy da.

Người lính, người đời đời đời Lê Chân ăn côn trùng đời thế giới người đời nhỏ bé. Người lính mäxuäng An Lạc, Bình Long. Và thế đó, vòm trời thân yêu mà anh mänh đời đời tang truy đời u

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ Th&#o An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

---

cho anh chỉ có ba ngày. Ba ngày cho sinh mạng của năm ngàn người lính. Người ta lại tiếp tục vui chơi và quên đi bất hạnh. Bất hạnh nào đó chỉ là bất hạnh của riêng anh.

Người lính lãnh đạo anh còn mè nheo ăn vạ. Và anh, anh phải đóng tròn vai trò làm vệ sĩ hy sinh. Trùng trùng nguy nan, lãnh đạo anh tìm đường chực chờ thì anh vẫn còn cảm nắng tí nữa thôi. Anh đã chực chờ giết, chực chờ tung đòn xung phong ở Ban Mê Thuột mãi ngày 24 giờ, không có ai yểm trợ, tiếp tế hậu phương. Nhưng đó, anh vẫn phải chờ cho con đường tung thoát của cấp lãnh đạo anh tuy nhiên đi đường bình yên.

Và đường mình của anh, người lính đường mình đã tung sát cánh, cùng chia sẻ gian nguy ở Hồ Lào, Khe Sanh dưới trời mưa pháo, nay lại nghiễm nhiên nhìn anh đi nhúng nước củi củi đi. Phải chăng nhân loại đang trút xuống họ thì củi cùng nên lòng người đang yên nghỉ ?

Cho nên, cứ thế giờ lại nghe cảm động nhìn anh chết. Không chỉ cái chết riêng cho mình anh, vì bất cứ đâu đường xuyên qua, xác thân anh ngã xuống thì đau đớn đã vượt đường lên. Cái bị thương có nhân dáng lên và trên trời sự ngang tầm trí tuệ. Và người lính, anh vẫn kẻ vĩ và chực chờ tung hoành với thần Atlas mang vác quạ của cậu, người lính đã mang vác và bỏ vào máy trăm ngàn người dân trên đường triết thoái.

Trên những con đường Cao Nguyên không thiêu những người lính gánh cho những người cô dân chực chờ. Tay anh dưới em thơ, tay dưới mẹ già chực chờ trong cơn mưa pháo. Và anh đã làm dù, làm khiên đỡ đỡ, cho nên thân xác anh đã căng cứng máy đường cây sồi, hay xác làm củi tiếp nhiên liệu 7B, anh đã chết ở Cao Nguyên lòng gió và đẫm máu những củi đi người người của thế đô.

Bất cứ lãnh đạo đâu hàng nên anh nghe ngòi vọt đi súng dưới. Vui nham như mình tròn, anh vẫn chực chờ tin đi đã đi thay. Có thể không? Hai mươi năm chiến tranh kẻ thù? Giã tiếp những hy sinh và gian khổ của hôm qua có thể không? gày buồng rơm vũ khí, anh muốn được an phận kẻ thù người dân? Và có thể không? Anh đi đi, đi đi sự nghiệp gia đình quê hương rồi lòng tràn ngập bóng quân thù?

Anh đã khóc nhủ lòng cho quê hương chinh chiến và đã khóc nhủ lòng cho những xác chết. Lính khố lính củi, dân khố đường người lính khóc. Và có ai, tiếp có ai trong chúng ta đã khóc thương cho đi lính?

Thương cho người lính với trái tim tan vỡ lâu. Bất cứ trái tim anh đã hùn mọt lòng đi dưới chân Cộng Thành Quân Trại, mọt mùa Xuân xuân Huế năm nào, ở Hồ Lào, Tiếng Lê Chân hay ở trong cái nôi treo lòng người trên ba lô khi anh hô xung phong tiếp vào An Lộc? Người lính chết trái tim anh tan vỡ lâu.

Lịch sử đã sang trang, và loài người đã bắt đầu đi những bước cùng trên trái đất? Thế nên thời trang nhân loại là thời phần người tàn nhẫn, và môi tô trét thớ son vô tình. Cứ thế giờ đường thanh công nhân và giờ đi vẫn chúc mừng sự thắng lợi Việt Nam. Và người ta uống chén rượu mừng đường truy cứu Việt Nam đi vào cõi chết, chúc mừng Việt Nam có thêm 25 triệu nô lệ mới như tên. Hoà bình đã nở hoa trong đường đường thế giới, trong đi người Cộng Sản, những

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ - Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

---

hoà bình không thể đến ở Việt Nam.

Người lính Cộng Sản chân chính có truyền thống là những người không hề biết hoà bình, không sống được trong hoà bình thật sự. Như con giun, con dế sống ánh sáng mặt trời. Thế nên họ đến đến toàn dân đi xây dựng văn minh thì họ không.

Khi đến là việc cày nát nghĩa trang Việt Nam Cộng Hoà và họ tưởng tượng Người lính Việt Nam Cộng Hoà. Người lính rơi xuống đất trong lòng đất, những người đó anh mới thấy sống đứng lên, đứng thẳng và oai hùng hơn trước trong trái tim của người dân Việt Miền Nam.

Bởi khi những người bạn đến Cộng Sản bước chân vào thành phố, thì người dân Quốc Gia mới thấy sự hiêu hữu của giá trị của anh. Và những sự lầm lộn và họ hiện nay hình như luôn theo nhau đi vào lịch sử. Vậy thì, khi ta chết trên con đường chiến lược, khi ta chết ở bãi Tiên Sa, ta vùi thân nơi vùng kinh tế mới hay ta chìm dưới đáy biển Đông, không phải vì khẩu súng rơi trên tay người lính, mà ta chết bởi viên đạn ích kỷ, viên đạn lãnh đạo và họ xuất phát từ trái tim của người lính chính ta. Bởi sự thất vọng của người Cộng Sản đã đi quá tầm tưởng tượng và sự hy sinh của người lính vượt quá nơi bị thương.

Hai mươi năm chiến tranh, hơn hai trăm ngàn người lính, hơn năm trăm ngàn thanh niên đã đến đến hai trăm ngàn sinh mạng và năm trăm ngàn những người bạn của họ trên chiến trường khốc liệt. Để cho chúng ta có một buổi trưa để thở, có một khoảnh khắc không gian để đứng yên, để cho tuổi trẻ của chúng ta không phải đi tìm kiếm, tìm kiếm, không phải đeo khăn quàng đỏ và người ca nhúng dưới đất chính mình.

Để cho bàn tay thiêu đốt không chạm bùn nhơ thây lìa, tuổi thanh xuân không phải vùi chôn ở những góc mù. Để cho bà mẹ già không phải ngửi mùi mồ hôi của người lính trẻ xanh, và những giọt nước mắt thôi không còn tuôn chảy.

Những lịch sử đã sang trang, những trang hàng nghìn màu máu cho người Cộng Sản và cũng là những trang đỏ máu và những bông hoa cho các lịch sử của dân tộc Việt Nam.

Anh, người lính trong thời chiến thành người tù của thời bình. Người lính chịu sự phân biệt của người dân chiến tranh và cũng chịu sự phân biệt tàn nhẫn trong thời bình. Anh người lính ở vùng trong lòng dân tộc, và ở vùng chính quê hương anh.

Bởi Cộng Sản Việt Nam đã bắt đầu một cuộc chiến tranh mới và đẩy anh xuống đáy trầm luân. Cũng chính từ chiến trường Từ Ngục này mà Cộng Sản đã che giấu mình trước Chúng và Anh không là người lính. Chúng, là lũ Cộng Sản cướp bóc, và tàn bạo nhất giữa họ giữa Cộng Sản và vô nhân. Chúng lập nên một vùng quốc gia mới mang tên là Lúa Đồi, và mở ra một kỷ nguyên giải phóng theo kiểu mới, giải phóng người bạn những người bạn để đi, bỏ lao động vinh quang, bỏ những gian khổ không thể đếm.

Người lính bước vào trận chiến mới, chiến trường có tên là cõi đời, và anh người tù nhân không có án. Ở đây anh không có lãnh đạo, không có đường đi, không có họu phần. Kẻ thù vượt cùng, vượt khỏi sự cớ của anh trong rừng thẳm. Ày đưa sự nhọc nhằn của anh dưới ánh nắng chói chang, đem thanh xuân và tài hoa của anh vùi chôn ở những vòng khoai vùi vùi. Để hy vọng của anh máng vào những mảnh đất gian.

Người lính đã trở thành một thế lực mới trong thời bình. Anh chết đói bên những vòng xanh nơi rừng do chính

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

---

tay anh cày xới vun trồng. Anh chết khát khi bên ngoài mưa rơi tầm tã. Giã gạo nhúng trùng vẩy sống dạt, giã gạo bóng tối cô đơn Anh vượt qua sự chết để đem về nghĩa sống. Anh đi xiếc qua những ranh giới tử sinh để chứng minh đức phàm giá con người. Đôi mắt anh cao ngạo và chân đạp chết đau hàng.

Tôi trong tâm trí hèn thù, anh thắp sáng lên ý nghĩa đời người. Anh đã chiến đấu, đổ máu trong cõi chết anh bước ra mà sống. Để anh trở về tôi để a người trở nên gian. Bao đời người bị tàn phá đã ngã xuống trong rừng thẳm, cuối cùng anh đã trở về:

Ta cúi mái đầu sống đời
Nghe tiếng tâm hồn gọi
Cám ơn hoa đã vì ta nở
Thật vui tôi mỉm cười
(Tô Thùy Yên)

Những con mắt anh không rơi trong ngục tù Cộng Sản, những con mắt anh rơi khi anh đổ máu trên đất do. Anh bước về, anh đi giữa lòng quê hương. Anh ngạo ngàng như thác đổ trên núi. Có thể chẳng đợi những người Việt Nam, tàn hồn 30 năm chinh chiến và tù đầy, để anh có được một đất nước thanh bình điều tàn hồn thì chiến?

Và tuổi trẻ, những mầm non đất nước hôm nay xa lạ như người không cùng chung dòng giống. Anh đi trên đường phố xa, đường đã đổi tên. Anh tìm bản bè cũ, để a còn để a mất. Quê hương này không có chỗ cho anh?

Hai mươi năm chiến chinh, mười năm tù đầy trên chính quê hương để rồi anh phải tha hương biệt xứ. Những người lính, mười năm lính, mười năm tù, tài sản có, được trí trá vài đô la, và mái đầu sống đời để anh bước vào đời mới.

Anh không có quyền bắt đầu, chỉ có quyền tiếp tục trôi theo dòng đời nghiệt ngã. Những người lính cũ người bán nước đá bào cho học trò giữa tan hoang chính quê hương. Hay anh, những người lính lưu vong người bán thuốc lá ở hàng đêm trong những tiệm Seven Eleven trên đường phố Mỹ.

Ba mươi năm vượt thung lũng cũ như chèo thuyền kín. Ôi, hai mươi sáu chữ cái bắt đầu a, b, c, để dẫu sự phức tạp khéo léo thì đâu vẫn không để đi vì nên những bị hùng anh đã đi. Và cần phải thêm vào bao nhiêu chữ nữa mới đi lên sự xót thương anh. Chúng ta đã quá may mắn, quá vinh dự để trang sử Việt Nam có thêm những anh hùng như những người lính Việt Nam Cộng Hoà, những anh hùng vô danh và sống để tử, những anh hùng bình thường mà ta chưa có dịp vinh danh.

Những cho tôi nay, ta đã làm gì để tri ân những người lính Quốc Gia. Chúng ta những người dân Quốc Gia đi chung con thuyền Miền Nam do các anh chèo chèo, để a qua những con sóng dạt Việt Nam. Những người quốc gia đã sang thuyền trong cơn quắc nức, và đã để mất anh chìm trong cơn Hừng Thu của Việt Nam.

Chúng ta, những người quốc gia hôm nay, đã sống như trên máu xương những người lính, và chưa hề đóng góp nào cho chính nghĩa quốc gia. Có phải vì thế, chúng ta tiếp tục những người lính bị ngã để uôi môi chót lưỡi, bị những video, nức nức kêu gào, hay chúng ta khóc cho những người lính bị ngã

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà

Tác Giả: Nguyễn Văn Thọ An
Thứ Ba, 23 Tháng 8 Năm 2011 19:39

---

những trang thơ và văn? Và có ai, có ai trong chúng ta cảm thấy thẹn khi ta đã đôi lần hành diễm vì ta nói tiếng Anh trôi chảy hơn họ, xe ta đẹp, nhà ta to.

Ngày nay, Người Cộng Sản quê hương với đôi tay đẫm máu của thu nào cũng nói lời phẫn nộ. Vậy còn ta, bao nhiêu người Quốc Gia sống thê thảm dưới chân dung kẻ vĩ và nhím máu của Người Lính chúng ta. Có ai trong chúng ta sẵn sàng chi tiêu những bữa tiệc đắt tiền trong những nhà hàng danh tiếng, mua những tấm vé vào của của để nhấc họ lên những tên mà ta tiệc bố tiền ra để quyền góp, xây lại những Người Lính ở thủ đô đã ngã xuống hôm nào.

Đêm tối mai, khi quê hương không còn tiếng Cộng Sản, ta đem anh về trở lại quê hương. Đem anh đến các đền thờ lên chính nơi anh ngã xuống như cùng thời với đất nước lúc họ sinh.

Bao nhiêu chuyên gia nhóm họp nhau để "xây dựng lại đất nước trong thời hậu Cộng Sản". Vậy có ai đã đặt kế hoạch tri ân cho người lính? Bởi, một ngày nào mà ta chĩa mũi tên tri ân người lính và đất nước một đóa và xứng đáng mà đáng lẽ họ phải ở lâu, thì làm sao ta có thể xây dựng đất nước mà xứng đáng gọi là nhân bản.

Hãy vinh danh người lính Việt Nam Cộng Hoà.... Hãy gìn giữ và bảo vệ tinh thần Việt Quốc Vong Thân của họ như gìn giữ ngọn lửa thiêng trong lòng dân tộc, thì dân tộc ta mới mong có đất nước những truyền nhân xứng đáng với thế hệ tiếp nối lại....